

2

Ηταν 7 λεπτά μετά τα μεσάνυχτα. Ο σκύλος κειτόταν πάνω στο γρασίδι, καταμεσής της πρασιάς, μπροστά από το σπίτι της κυρίας Σίαρς. Τα μάτια του ήταν κλειστά. Έμοιαζε σαν να έτρεχε με τις μπάντες, όπως τρέχουν τα σκυλιά όταν νομίζουν πως κυνηγούν μια γάτα μέσα στον ύπνο τους. Όμως ο σκύλος ούτε έτρεχε ούτε κοιμόταν. Ο σκύλος ήταν νεκρός. Κι από το σκύλο εξείχε μια τσουγκράνα. Τα δόντια της τσουγκράνας πρέπει να είχαν διαπεράσει το σώμα του σκύλου πέρα ως πέρα και ύστερα να είχαν καρφωθεί στο χώμα, γιατί η τσουγκράνα δεν ήταν πεσμένη κάτω. Κατέληξα στο συμπέρασμα πως κάποιος είχε δολοφονήσει το σκυλί με την τσουγκράνα, γιατί δεν έβλεπα άλλες πληγές πάνω του και δε φαντάζομαι πως θα έμπηγε κανείς μια τσουγκράνα σ' ένα σκυλί αν εκείνο είχε ήδη πεθάνει από κάποια άλλη αιτία, όπως από καρκίνο για παράδειγμα ή από τροχαίο. Ωστόσο δεν μπορούσα να είμαι σίγουρος γι' αυτό.

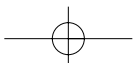
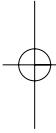
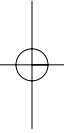
Διάβηκα την αυλόπορτα της κυρίας Σίαρς και κατόπιν την έκλεισα πίσω μου. Προχώρησα στο γρασίδι του κήπου και γονάτισα δίπλα στο σκυλί. Έβαλα το χέρι μου στο μουσούδι του. Ήταν ακόμα ζεστό.

Το σκυλί λεγόταν Ουέλινγκτον. Ανήκε στην κυρία Σίαρς, η οποία ήταν φίλη μας. Ζούσε στην απέναντι πλευρά του δρόμου, δύο σπία πιο κάτω από το δικό μας, στα αριστερά μας.

Ο Ουέλινγκτον ήταν κανίς, όχι όμως από εκείνα τα μικρόσωμα κανίς που τους κάνουν κάτι περίεργα χτενίσματα, αλλά ένα μεγαλόσωμο κανίς. Είχε σγουρό μαύρο τρίχωμα, μα εάν ερχόσουν πιο κοντά, έβλεπες καθαρά πως το δέρμα κάτω από το τρίχωμα είχε ένα πολύ ωχρο κίτρινο χρώμα, σαν της κότας.

Χάιδεψα τον Ουέλινγκτον και αναρωτήθηκα ποιος τον είχε σκοτώσει και γιατί.

3

Με λένε Κρίστοφερ Τζον Φράνσις Μπουν. Ξέρω όλες τις χώρες του κόσμου με τις πρωτεύουσές τους, όπως και όλους τους πρώτους αριθμούς μέχρι το 7.507.

Όταν πρωτοσυνάντησα τη Σόμπαν, μου έδειξε αυτή την εικόνα

και κατάλαβα πως σήμαινε «λυπημένος», όπως δηλαδή ένιωσα όταν βρήκα το σκοτωμένο σκυλί.

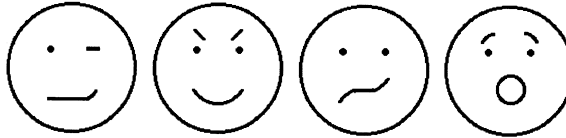
Ύστερα μου έδειξε αυτή την εικόνα

και κατάλαβα πως σήμαινε «χαρούμενος», όπως όταν διαβάζω για τις αποστολές του διαστημικού λεωφορείου «Απόλλων» στο διάστημα, ή όπως όταν, τρεις ή τέσσερις τα ξημε-

ρώματα, είμαι ακόμα ξύπνιος και μπορώ να περπατάω πάνω-κάτω στο δρόμο παριστάνοντας πως είμαι ο μοναδικός άνθρωπος πάνω στη γη.

Ύστερα έφτιαξε μερικά σκίτσα ακόμα,

όμως εγώ δεν μπόρεσα να πω τι σήμαιναν.

Έβαλα λοιπόν τη Σόμπαν να σχεδιάσει πολλά τέτοια πρόσωπα και ύστερα να γράψει από κάτω τι ακριβώς σήμαιναν. Φύλαξα το χαρτί στην τσέπη μου και κάθε φορά που κάποιος μου έλεγε κάτι και δεν τον καταλάβαινα, το έβγαζα και το συμβουλευόμουν. Παρ' όλ' αυτά ήταν πολύ δύσκολο να συμπεράνω ποιο από τα σχέδια ήταν πιο κοντά στην γκριμάτσα που έκαναν, γιατί τα πρόσωπα των ανθρώπων κινούνται πολύ γρήγορα.

Όταν το είπα στη Σόμπαν, έβγαλε ένα μολύβι κι ένα άλλο κομμάτι χαρτί και είπε ότι αυτό που έκανα πιθανότατα έκανε τον κόσμο να νιώθει πολύ

Ύστερα έβαλε τα γέλια. Έτσι κι εγώ έκανα κομματάκια το αρχικό χαρτί και το πέταξα. Η Σόμπαν ζήτησε συγγνώμη. Τώρα πια, άμα δεν καταλαβαίνω τι μου λένε, ρωτάω τι εννοούν ή σηκώνομαι και φεύγω.

5

Τράβηξα την τσουγκράνα από το σκυλί, το πήρα στην αγκαλιά μου και το έσφιξα. Από τις τρύπες που του είχε ανοίξει η τσουγκράνα έσταζε αίμα.

Έμένα μου αρέσουν τα σκυλιά. Γιατί πάντα ξέρεις τι σκέφτεται ένα σκυλί. Το σκυλί έχει τέσσερις διαθέσεις: χαρούμενο, λυπημένο, θυμωμένο και σκεπτικό. Επίσης τα σκυλιά είναι πιστά και δε λένε ψέματα, γιατί δεν έχουν μιλιά.

Έσφιγγα το σκυλί στην αγκαλιά μου επί 4 λεπτά, όταν άκουσα ξεφωνητά. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα την κυρία Σίαρς να τρέχει στην πλακόστρωτη αυλή της προς το μέρος μου. Φορούσε πιτζάμες και ρόμπα. Τα νύχια των ποδιών της ήταν βαμμένα έντονα ροζ και δε φορούσε παπούτσια.

Φώναζε: «Τι στο διάολο έκανες στο σκύλο μου, γαμώτο;»

Δε μου αρέσει να μου φωνάζουν οι άνθρωποι. Φοβάμαι πως θα με δείρουν ή πως θα με αγγίξουν και γενικά δεν ξέρω τι με περιμένει.

«Άσε κάτω το σκυλί», φώναζε. «Άσ' το, το γαμημένο το σκυλί, για όνομα του Θεού!»

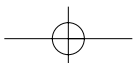
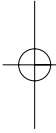
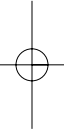
Άφησα το σκυλί πάνω στο γρασίδι κι έκανα πίσω 2 μέτρα.

Εκείνη έσκυψε κάτω. Σκέφτηκα πως θα σήκωνε το σκυ-

λί, αλλά δεν το έκανε. Ίσως να πρόσεξε πόσο αίμα είχε κυθεί και να μην ήθελε να λερωθεί. Όμως εκείνη δεν έκανε τίποτα, παρά άρχισε πάλι να ξεφωνίζει.

Έβαλα τα χέρια μου στ' αυτιά μου, έκλεισα τα μάτια μου και κύλησα μπροστά, ώσπου κουλουριάστηκα με το μέτωπό μου ζουληγμένο πάνω στο γρασίδι. Το γρασίδι ήταν νοτισμένο και κρύο. Ήταν ευχάριστο.

7

Αυτό εδώ είναι ένα μυθιστόρημα με φόνο και μυστήριο. Η Σόμπαν είπε πως έπρεπε να γράψω κάτι που θα είχα την επιθυμία να το διαβάσω ο ίδιος. Εγώ ως επί το πλείστον διαβάζω βιβλία σχετικά με επιστήμες και μαθηματικά.

Δε μου αρέσουν τα κανονικά μυθιστορήματα. Στα κανονικά μυθιστορήματα οι άνθρωποι λένε διάφορα, όπως: «Στις φλέβες μου κυλάει σίδηρο, ασήμι και κοινή λάσπη. Δεν μπορώ να μετατραπώ σε σταθερή γροθιά που σφίγγει όποιος δεν εξαρτάται από ερεθίσματα»¹. Τι θέλει να πει αυτό; Δεν έχω ιδέα. Ούτε και ο πατέρας μου. Ούτε κι η Σόμπαν ή ο κύριος Τζίβονς. Τους ρώτησα.

Η Σόμπαν έχει μακριά ξανθά μαλλιά και φοράει πολυεστερικά γυαλιά από πράσινο πλαστικό. Ο κύριος Τζίβονς μυρίζει σαπούνη και φοράει καφέ παπούτσια που το καθένα τους έχει κατά προσέγγιση 60 μικροσκοπικές στρογγυλές τρύπες.

Όμως εμένα μου αρέσουν τα μυθιστορήματα με φόνο

¹ Αυτό το διάβασα σ' ένα βιβλίο που βρήκα στη βιβλιοθήκη της πόλης, μια φορά που με πήγε η μητέρα μου στο κέντρο.

και μυστήριο. Γι' αυτό καταπιάστηκα να γράψω ένα τέτοιο.

Σ' ένα μυθιστόρημα με φόνο και μυστήριο κάποιος πρέπει να σκεφτεί ποιος είναι ο δολοφόνος κι ύστερα να τον πιάσει. Είναι ένας γρίφος κι αυτό. Αν είναι καλός ο γρίφος, μπορείς καμιά φορά να βρεις τη λύση πριν από το τέλος του βιβλίου.

Η Σόμπαν είπε πως το βιβλίο θα έπρεπε ν' αρχίζει με κάτι που να τραβήξει την προσοχή του κόσμου. Γι' αυτό κι εγώ άρχισα με το σκυλί.

Ακόμη, άρχισα με το σκυλί γιατί συνέβη σ' εμένα και μου είναι δύσκολο να φαντάζομαι πράγματα που δεν έχουν συμβεί σ' εμένα.

Η Σόμπαν διάβασε την πρώτη σελίδα και είπε πως ήταν αλλιώτικη. Έβαλε τη λέξη αυτή μέσα σε εισαγωγικά κάνοντας τη χαρακτηριστική κίνηση με το δείκτη και το μεσαίο δάκτυλο των δυο χεριών της. Είπε πως συνήθως στα μυθιστορήματα με φόνο και μυστήριο αυτοί που σκοτώνονται είναι οι άνθρωποι.

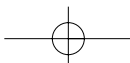
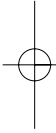
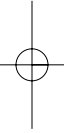
Εγώ είπα πως στο **Σκυλί των Μπάσκερβιλ** είχαν σκοτωθεί δυο σκυλιά, το ομώνυμο σκυλί στην αρχή και το σπάνιελ του κυρίου Τζέιμς Μόρτιμερ ύστερα, αλλά η Σόμπαν είπε πως τα θύματα της δολοφονίας δεν ήταν αυτά, αλλά ο σερ Τσαρλς Μπάσκερβιλ.

Είπε πως αυτό συμβαίνει επειδή οι αναγνώστες νοιάζονται περισσότερο για τους ανθρώπους παρά για τα σκυλιά και πως, κατά συνέπεια, αν στο βιβλίο δολοφονηθεί ένας άνθρωπος, οι αναγνώστες θα θέλουν να συνεχίσουν να το διαβάζουν.

Εγώ είπα πως ήθελα να γράψω κάτι αληθινό και επίσης ότι ήξερα ανθρώπους που είχαν πεθάνει, αλλά πως δεν ήξερα κανέναν άνθρωπο που να είχε σκοτωθεί, εκτός από τον πατέρα του Έντουαρντ από το σχολείο, τον κύριο Πόλσον, αλλά αυτό ήταν ατύχημα σε ανεμοπορία, όχι φόνος,

άσε που δεν τον ήξερα τον άνθρωπο προσωπικά. Είπα επίσης ότι εγώ αγαπώ τα σκυλιά γιατί είναι πιστά και τίμια, και ότι μερικά σκυλιά είναι πιο έξυπνα και πιο ενδιαφέροντα από μερικούς ανθρώπους. Ο Στιβ, για παράδειγμα, που έρχεται στο σχολείο τις Πέμπτες, χρειάζεται βοήθεια για να φάει το φαΐ του και δεν μπορεί ούτε ένα ξύλο να τρέξει να σου φέρει. Η Σόμπαν με παρακάλεσε να μην το πω αυτό στη μητέρα του Στιβ.

11

Υστερα ήρθε η αστυνομία. Εγώ τους συμπαθώ τους αστυνομικούς. Φοράνε στολές με αριθμούς και ξέρεις ποια είναι η δουλειά τους. Σ' εμάς ήρθε μια αστυνομική κι ένας αστυνομικός. Η αστυνομική είχε μια μικρή τρύπα στο καλσόν της, στον αριστερό της αστράγαλο, κι ένα κόκκινο γδάρισμα στη μέση της τρύπας. Ο αστυνομικός είχε ένα μεγάλο πορτοκαλί φύλλο κολλημένο στη σόλα του παπουτσιού του, που περίσσευε από τη μια μεριά.

Η αστυνομική έβαλε τα χέρια της στους ώμους της κυρίας Σίαρς και την οδήγησε μέσα στο σπίτι.

Εγώ σήκωσα το κεφάλι μου από το γρασίδι.

Ο αστυνομικός έκανε βαθύ κάθισμα δίπλα μου και είπε: «Θα 'θελες να μου πεις τι τρέχει εδώ πέρα, νεαρέ;»

Εγώ ανασπκώθηκα και είπα: «Το σκυλί είναι νεκρό».

«Μέχρις εκεί το κατάλαβα», είπε αυτός.

«Νομίζω πως κάποιος σκότωσε το σκυλί», είπα εγώ.

«Πόσων χρόνων είσαι;» ρώτησε αυτός.

«Είμαι 15 χρόνων, 3 μηνών και 2 ημερών», απάντησα εγώ.

«Και τι ακριβώς έκανες στον κήπο;» ρώτησε αυτός.

«Κρατούσα το σκυλί», απάντησα εγώ.

«Και γιατί κρατούσες το σκυλί;» ρώτησε αυτός.

Αυτή ήταν μια δύσκολη ερώτηση. Ήταν κάτι που ήθελα να το κάνω. Τα συμπαθώ τα σκυλιά. Λυπόμουν που έβλεπα το σκυλί πεθαμένο.

Και τους αστυνομικούς τούς συμπαθώ και πράγματι ήθελα να απαντήσω στην ερώτηση όπως έπρεπε, όμως ο αστυνομικός δε μου έδωσε αρκετό χρόνο για να σκεφτώ τη σωστή απάντηση.

«Γιατί κρατούσες το σκυλί;» ρώτησε πάλι.

«Τα συμπαθώ τα σκυλιά», είπα.

«Εσύ σκότωσες το σκυλί;» ρώτησε αυτός.

«Δε σκότωσα εγώ το σκυλί», είπα εγώ.

«Δική σου είναι η τσουγκράνα;» ρώτησε αυτός.

«Όχι», είπα εγώ.

«Φαίνεσαι πολύ στενοχωρημένος με όλα αυτά», είπε αυτός.

Έκανε πάρα πολλές ερωτήσεις και τις έκανε πάρα πολύ γρήγορα. Κι αυτές στοιβάζονταν μέσα στο κεφάλι μου σαν τα καρβέλια στη βιοτεχνία όπου δουλεύει ο θεός Τέρι. Η βιοτεχνία είναι ένας φούρνος κι αυτός δουλεύει στα μηχανήματα που κόβουν τα ψωμιά φέτες. Μερικές φορές ο κόφτης δε δουλεύει αρκετά γρήγορα, το ψωμί βγαίνει ασταμάτητα και τότε μπλοκάρει. Μερικές φορές σκέφτομαι το μυαλό μου σαν μια μηχανή, αν και όχι πάντα σαν μια μηχανή κοπής ψωμιού. Έτσι είναι πιο εύκολο να εξηγήεις στους άλλους ανθρώπους τι συμβαίνει μέσα στο μυαλό σου.

Ο αστυνομικός μου είπε: «Θα σε ρωτήσω ακόμα μια φορά...»

Ξανακύλησα στο γρασίδι, πίεσα πάλι το μέτωπό μου πάνω του κι έβγαλα τον ήχο που ο πατέρας ονομάζει βογκητό. Βγάζω αυτόν τον ήχο κάθε φορά που πάρα πολλές πληροφορίες από τον έξω κόσμο εισβάλλουν στο κεφάλι μου. Είναι όπως άμα είσαι στενοχωρημένος και κρατάς το ρα-

διόφωνο κολλημένο στο αυτί σου και το ρυθμίζεις ανάμεσα σε δυο σταθμούς, οπότε το μόνο που ακούς είναι ένας λευκός ήχος. Ύστερα ανεβάζεις την ένταση στη διαπασών ώσπου να μην ακούς παρά μόνο αυτόν τον ήχο. Τότε ξέρεις πως είσαι ασφαλής, μιας και δεν μπορείς ν' ακούσεις τίποτ' άλλο.

Ο αστυνομικός έσφιξε το μπράτσο μου και με σήκωσε όρθιο.

Δε μου άρεσε που μ' έπιασε έτσι.

Και τότε ήταν που τον χτύπησα.

